

## U LOGORU BEŽIGRAD STOTINJAK LJUDI BI STAVILI U SPREMNIK I POLAKO GA ISPUNILI VODOM DOK SE SVI NE POGUŠE ( Svjedok navodi imena odgovornih za ubojstvo 10.000 ljudi)

Bežigrad – Celje



Slika spremnika je simboli na

Svjedoanstvo slovenskog izbjeglice o pokolju 10.000 zarobljenika u okolici Celja.

**Klikni "svi a mi se" podrži [komunistickizlocini.net](http://komunistickizlocini.net)**

Pristupa pred ovaj Odbor u Rimu mladi K.L.V., rođen 16.6.1936. u Celju i izjavljuje slijedeće:

U času kapitulacije Njemačke (9.5.1945.) prošlo je kroz Celje nekoliko vojski na povlačenje: Nijemci, Hrvati (ovi brojniji od ostalih), slovenski domobrani (belgi), dolaze i iz tri pravca: iz Zidanog Mosta, iz Rogaške Slatine te iz Maribora-Št. Jurja i, uglavnom, odstupali su u pravcu Vojnik-Dobrna-Slovengradec te Žalec-Slovengradec.

Bilo je zarobljeno mnogo vojnika, a poslije su ih dovodili s raznih strana. Iz moje kuće vidio sam mnoge kolone zarobljenika u najbjeđnijem stanju, dronjave, gladne i klonule. Na putu su ležali mrtvi i ubijeni, naime oni koji nisu mogli prolijediti put, ili su se htjeli napiti vode, Stražari su ih ubijali. Zapovjednik partizana bio je neki Palček, rodom iz Dramlja, i njegov stožer nalazio se u Zgome(?) Slame blizu Dramlja. Potom su pristizale nove jedinice partizana, i posebno se sjećam jedne bosanske brigade, jer je njen šef bio imenovan zapovjednikom Celja, a nije se znao ni potpisati, već bi umjesto potpisa nadrljao neku crtu.

Zarobljenike bi obično odvodili u sabirni logor Bežigrad blizu Sv. Ane, udaljene **pet** kilometara od Celja u pravcu **sjevero**-istok. Partizani su logor ogradili bodljikavom žicom, tako da je bijeg bio skoro

nemogu . Logor se nalazi na obronku između Bezigrada i Sv. Ane, udaljen oko kilometar i pol od obadje strane i pokraj njega ide cesta Bezigrad-Blagojna. Više puta sam posjetio ovaj logor, kad su ga partizani napustili, i nabrojio sam osam baraka, svaka je bila duga oko 30 m. U sredini se je nalazila betonska cisterna, koja se izdizala s tla oko 40 cm. Da joj se pristupi, bile su četiri stepenice na dvije strane. Posjedovala je vrsta vrata. U jednoj baraci nalazio se je ured komande logora.

Tamo su doveli prve zarobljenike, 10. ili 11. svibnja 1945., nekoliko dana nakon svršetka rata. Pokolj je odmah započeo, možda već prvi dan. Zapovjednik logora bio je Franc Sotošek, star 28-30 godina, sin krojača iz Blanca blizu Rajhenburga. Poslije je bio šef UDBE u Ljubljani i Celju uzastopce i zatim šef Seljačke zadruge rada Zaret, ali zbog pronevjeranja i prevare bio je osuđen na 18 mjeseci zatvora. Poznam ga osobno: visok, krupan, bez jednog oka. Zamjenjivao ga je Anton Sume, rodom iz Ljubljane. Među drugima među milicionarima, koji su počinjali pokolje, nalazili su se također N. Benešek rodom iz Doblja (s komunističkim nadimkom „Luka”) i Štefan Krušič, također iz Doblja, sada u Austriji, u WoHsbergu, i Rudenić, inženjer u tvornici Ulmann.

Ubijali su zarobljenike na različite načine. U rezervoar bi stavili po 100 do 200 ljudi, stiskali bi ih i morali su ostanu saznati, jer je cisterna bila vrlo niska. Onda bi pustili, da voda curi polagano, i ugušili bi tako sve. Drugi zarobljenici bi izvadili njihova tjelesa i zakopavali ih skupno sa strijeljanjem. Prije strijeljanja, svukli bi ih skoro do gola, odveli bi ih do jedne dolinice, koja se nalazi na cesti Bezigrad-Blagojna, ispod i oko logora u pravcu Sv. Ane. Zarobljenici su morali kopati vlastite grobove, zatim bi ih masovno strijeljali automatskim oružjem. Mrtve ili polumrtve pokapali bi dosta plitko, jer na tom mjestu nije bilo dovoljno zemlje, a krvnicima se je silno žurilo. Nije mi poznat drugi način ubijanja, osim što se u logoru nalazio jedan mehanizam za mučenje, te su tamo neki umrli od tortura.

Kako je logor bio kratak, a mnogi zarobljenici živili su stisnuti u vani logora, pretpostavljam da je tamo moglo biti od 2 do 5 tisuća osoba. Ubijeni su bili ubrzo nadomješteni novim kandidatima smrti. Glavne su žrtve bile hrvatski domobranici, zatim slovenski domobranici, stanoviti broj Nijemaca i, na koncu, civili, među njima znatan broj žena. Ne poznajem broj ubijenih, ali se računa više od 10 000. uglavnom Hrvata. O ovim danima i noćima pokoljima zna svatko pučanstvo Celja, a još više okolice, osobito oni iz Ljubljane, Blagojne, Sv. Ane, Zasreta i drugih obližnjih mjesta. Iako su bile izrečene osude na 15 god. zatvora protiv onih, koji su fotografirali umorene žrtve. Jugoslavenska komunistička vojska napustila je taj logor u ožujku 1946. Još sam u to vrijeme obilazio oko logora i scenarija masovnog pokolja, jer je tada bio strogo zabranjen pristup tom logoru. Ovi su se pokolji odigrali u svibnju i lipnju na masivan način, smanjujući se njihov ritam do rujna 1945. Poslije ožujka 1946., kupe i streljivo, bio sam u logoru i na klanicama. Sada tamo obično vrše manevre i vojničke vježbe. Klanice i grobovi nalaze se u toj udolini. Ima **deset skupnih grobova, dugih 250 metara i širokih 180 metara svaka**. Teku usporedo i zauzimaju jedan dio rečene udoline. Još i danas se osjeća zadihan i teren je neprohodan, jer je pokretljiv i nesiguran, pošto se noge uranjaju. Vidio sam kako iz ovih grobova strše glave s kosom, ruke i noge, i također sam vidio, kako psi raznose kosti strijeljanih.

Također sam vidio skupne grobove uz austrijsku granicu, da budem točan, na 4 kilometra od Prevalja, na križanju Prevalje-Mezica, blizu Seljačke zadruge rada „Kraljevo” i nedaleko od kuće seljaka Vodepa. Tamo je blizu poluporušena crkva. Tamo ima manje grobova nego u Bežigradu, i mislim da je tamo zakopano oko 2.000 ljudi, zaklanih po jednoj bosanskoj brigadi. Po pričaju seljaka, zadnji koji je poginuo bio je zapovjednik te postrojbe hrvatskih vojnika.

Zbog gore rečenog i dijelom viđenog vlastitim oči ima spreman sam se zakleti i svjedočiti pod bilo kojom sankcijom. Ono što se dogodilo u logoru, ispričao mi je moj ujak, koji je tamo bio četiri mjeseca i prisustvovao užasnim prizorima. Moj ujak živi sada u svom domu.

Ovaj iskaz mi je bio pročitao te ga potvrđujem, jer je točan i istinit.

Rim, dne 21. srpnja 1954.

K.L.V., v.r.

Nadodajem da o ovoj stvari postoji omašni fascikl, deo 15 cm., u ravnateljstvu komunisti kog redarstva u Celju (UDBA), bivša zgrada Ravnikar blizu poliklinike, odjel za Agit-Prop, registar 4, polica s lijeve strane, odio 2. Imao sam ga u svojim rukama.

**Bitna napomena:** Zbog ovog svjedočanstva kao i drugih koji su se našli u knjizi Bleiburška tragedija hrvatskog naroda, Barcelona, 1976., od strane Udbe likvidiran je Ivo Bogdan 1971., koji je ovu knjigu objavio na španjolskom jeziku dosta prije ove verzije na hrvatskom iz 1976. Više o tome u **lanku!**

<https://komunistickizlocini.net/2017/08/16/ivu-bogdana-1971-likvidirala-udba-kako-bi-unistila-svjedocanstva-o-poslijeratnim-zlocinima-partizanske-vojske/>

Izvor: Vinko Nikolić, Bleiburška tragedija hrvatskog naroda, Barcelona, 1976.

Uredništvo/[komunistickizlocini.net](https://komunistickizlocini.net)